

Haasje en de Bevers

Naverteld door HERMANNA.

„Vaarwel! Vaarwel!” zongen al de vogels en weg vlogen ze, naar het warme Zuiden.

„Wel te rusten! Wel te rusten,” zeiden de Beren en de Vleermuizen en de Slangen en zochten beschutte plekjes in holen en boomen op, waar zij den heelen langen, kouden tijd zouden kunnen slapen.

„O, o,” zei klein, klein Hazekind, „en wat zal *ik* dan doen?”

„Klein, klein Hazekind,” sprak Mama Haas, „in de donkere nachten zal je warm bij mij in 't nestje slapen; in den vroegen morgen en bij schemeravond zal je in veld en bosch voedsel gaan zoeken en overdag zal je in de zon liggen.”

„Maar 't zal zoo koud wezen,” zei Hazekind.

„Ja,” antwoordde Mama Haas, „maar je vachtje zal lang behaard en dik worden en je zult hollen en spelen en sterk en groot worden.”

„Ik houd niet van de kou,” riep Hazekind; „ik houd van

den langen warmen tijd, als er overal malsch groen groeit. Ik wou, dat 'k een Vleermuis was!"

„Maar Hazekind! Een Vleermuis houdt niet van de warme zon en vliegt alleen maar 's nachts rond."

„Dan wou 'k, dat 'k een Slang was."

„Kind, praat me niet van zoo'n koud schepsel," zei Mama Haas.

„Nu, dan wou ik maar, dat 'k een Beer was. Ik vind het niets prettig een Haas te wezen," sprak Hazekind en hij stak zijn rose lipje vooruit en keek boos.

„Stel je voor!" zei Mama Haas. „Maar wees nu stil; ik moet ons huis warm en gezellig gaan maken voor den langen, kouden tijd."

Hazekind zat in de zon. Hij vond het koud en had niets geen schik.

Na een poos zei hij zachtjes: „ik loop weg." En — daar zette hij het op een loopen, regelrecht naar 't water.

De Bevers, die 't altijd druk hebben, waren bezig een winterverblijf op den oever te bouwen.

„O, knagende, knabbelende Bevers! *Waarom* knaag je struiken af en sjouw je takken weg en bouw je huizen?" vroeg Hazekind.

„Om 't veilig en warm te hebben als er ijs in 't water ligt," zeiden de Bevers.

„Mag ik ook in je warm huis blijven, den *heelen* langen, kouden tijd?" vroeg Hazekind.

„Kan je zwemmen?" vroegen de Bevers terug.

„Nee-ee," antwoordde Hazekind. „Maar misschien zou ik het kunnen leeren."

„Dit is het laatste huis," zeiden de Bevers. „Spring er dan maar van boven in, door dat gat."

Hazekind sprong er in en.... slip-slap-slip-pleisterden de Bevers hun woning van boven dicht. Ze lieten er alleen een paar kleine luchtgaatjes in.

Hazekind zag daar beneden een heeleboel Beverkindertjes op bedjes van schoon gras liggen. Er waren er o zoo veel en ze vroegen allemaal om eten.

De oude Bevers kwamen er langs een anderen weg ook in. O, wat waren die knagende, knabbelende Bevers nat! Ze brachten takken en boomschors mee voor het middagmaal van de Beverkindertjes.

't Was donker hier onder den grond en niet heel warm.

Hazekind vroeg: „Zullen we nu in onze warme bedjes kruipen om te slapen?”

„O, bij ons komt niet veel in van slapen,” zei Moeder Bever. „Wij moeten onze Beverkindertjes voeren en er op letten of 't water ook hooger komt. *Wij* hebben *erg* veel te doen, den heelen langen, kouden tijd door.”

„O heden,” sprak Hazekind en hij had geen schik. „Me dunkt, ik moest nu maar naar huis gaan.”

„Best,” zeiden de Bevers, „ga dan maar onderlangs, door het water.”

„Maar ik kan niet zwemmen; ik zou doodgaan in 't koude water,” sprak Hazekind. „Mag ik er niet aan den bovenkant uit?”

„O neen,” zeiden de Bevers, „die uitgang is stevig met modder en takken dichtgemetseld. We zouden 'm zelf niet meer open kunnen krijgen.”

„Och heden, heden,” zuchtte Hazekind en o, wat zou hij graag weer in zijn eigen warme nestje bij zijn lieve Mama zijn!

„Ik heb honger,” zei hij eindelijk.

„Ga de benedengang in tot aan het water en eet wat boomschors,” sprak Moeder Bever vriendelijk.

Hazekind ging de benedengang in en vond er verscheidene takken van jonge boomen op een hoop liggen. Hij knabbelde er wat aan, maar 't hout was zoo koud en zoo nat.

„Ik wou maar, dat ik een knol of zoo wat had,” dacht hij.

„Mag ik nu slapen?” vroeg hij, toen hij terugkwam, aan Moeder Bever.

„Ja,” antwoordde ze, „je mag bij de Beverkindertjes slapen, maar je moet opstaan als 't jouw beurt is om hun te eten te geven. We zijn hier allemaal bezige lui.”

Hazekind kroop dicht bij de kleine, kleine Beverkindertjes.

Wat werd hij warm! Hij was nu niet zoo verdrietig meer en viel al gauw vast in slaap.

Hazekind dacht, dat hij nog maar een minuut had geslapen, toen hij Moeder Bever hoorde roepen:

„Haas, Haas, sta op!”

Hazekind ging naar Moeder Bever.

Wat was hij koud en slaperig en wat wou hij graag dat hij maar weer thuis was!

„Kan ik je bij mijn lievelingen vertrouwen?” vroeg Moeder Bever.

„Ja - a -,” geeuwde Hazekind.

„Ga dan boomschors halen en voer de allerkleinste Beverkindertjes, die schreeuwen, totdat Vader Bever wakker wordt. Zal je het niet vergeten of er bij in slaap vallen?”

„Nee - ee,” antwoordde Hazekind bibberend.

„Eten, eten,” riepen de Beverkindertjes.

Hazekind rende de gang in en haalde boomschors, maar hij kon niet veel tegelijk dragen — hij was ook nog zoo klein — en al gauw riepen ze weer: „eten, eten!”

Wat rende Hazekind! En wat droeg hij 'n bast aan!

Toen de andere Beverkindertjes wakker werden en Vader Bever opstond om hen te voeren, was Hazekind zóó moe, dat hij zich tusschen de Beverkindertjes in liet rollen en sloop, en sloop.... uren en uren!

„Nu Haas,” zei Moeder Bever toen 't morgen werd, „wij gaan aan onzen dam werken. Laat de Beverkindertjes niet schreeuwen, hoor!”

En den heelen dag moest Hazekind de Beverkindertjes voeren en de afgeschilde takken wegdragen, want Moeder Bever's huis moest altijd in de puntjes zijn.

Zoo gingen de dagen voorbij.

Soms hoorde Hazekind 's nachts boven op 't huis snuiven en blazen.

„Dat is een Los, maar hij kan ons niet krijgen,” zei Moeder Bever dan.

O, wat schrikte Hazekind als hij dit hoorde en wat verlangde hij dan naar zijn Mama.

Op zekeren nacht — o, lieve tijd — toen gebeurde er wat! Hazekind sloop, maar Vader Bever schudde hem wakker.

„Sta - op,” sprak hij, „het water stijgt! Wij moeten nu naar een ander huis zwemmen.”

Weg liepen de Bevers, de gang door, naar beneden. Het water stond er al in; 't kwam over Hazekind's pootjes.

Moeder Bever zette al de Beverkindertjes in 't water.

„Volg mij nu maar,” zei ze.

Vader Bever zou achteraan komen om hen allemaal te beschermen.

„Zwem, Haas,” zei Vader Bever.

„Ik kan niet zwemmen,” riep Hazekind en zijn oogen werden groot en wild.

„Je moet,” sprak Vader Bever. „Ik heb 't dunne ijs gebroken. Kom, zwem!”

Hazekind schreeuwde van angst.

„H'm,” zei Vader Bever en toen — o, toen pakte hij het kleine, kleine Hazekind beet en duwde hem in den kouden, donkeren stroom en joeg hem voort met zijn platten staart. Al hooger en hooger ging Hazekind door het water.

Toen hij aan de oppervlakte kwam, zag hij de bosschen en de velden in het maanlicht.

„O, o,” riep Hazekind uit, „ik moet zwemmen; ik wil zwemmen,” en toen *zwom* Hazekind.

Aan den oever klom hij uit 't water. Hij schudde zijn nat velletje en sjokte, sjokte, och zoo langzaam voort, totdat hij thuiskwam.

„O foei,” riep Mama Haas, toen hij naast haar ging liggen.

„'k Ben uw eigen Hazekind.” zei hij; „ik heb het zoo koud en 'k ben zoo nat...!”

Toen rolde zij hem in 't mos en wiesch hem van zijn kopje tot zijn pootjes en van zijn pootjes tot zijn kopje, totdat hij warm en droog en vast in slaap was.

Toen hij wakker werd, scheen de zon vroolijk en was de lucht helder en koud.

„Ik houd van den langen, kouden tijd,” zei Hazekind, „en 'k zal nooit meer lui wezen!”

